

[Hanne Budtz.]

opholdssted for dyrene, men andre steder godtager man opholdssteder, der er både fugtige og kolde.

Det, der derfor tiltrænges, er et regulativ fra justitsministeriet for handelen med levende dyr, og fra dyreværnsforeningernes side henviser man som forbillende til de krav, der stilles af Københavns veterinærpoliti for handel med hunde, gående f. eks. ud på, at husene skal bygges af bestemte materialer, taget skal være vandtæt, gulvet uigennemtrængeligt o. s. v. Der skal endvidere være løbegårde og særlige lokaler til syge hunde. Københavns veterinærpoliti stiller i øvrigt krav om, at hundehandleren skal have fast dyrlæge, som fører et vist, nøjere angivet tilsyn med dyrene.

Som noget særdeles vigtigt for indholdet af et sådant justitsministerielt regulativ må navnlig foreslås, at det påbydes dyrehandleren at føre en autoriseret købs- og salgsbog. Det må være rimeligt at sikre sig kendskab til, hvorfra disse levende væsener stammer; kommer de fra renlige og gode forhold, ja, hvor kommer de i det hele taget fra? Ikke så få ejere af dyr er blevet frastjålet dem med henblik på salg. Ville det ikke være naturligt, om der gjaldt mindst lige så rimelige betingelser for at opspore den sælgendes adkomst til et hjælpest levende væsen som til døde værdier, såsom klæder, sølvtøj o. s. v., der skal kunne identificeres nøje ved marskandisersalg? Man har ingen pligt til at legitimere sig over for den hundehandler, til hvem man vil sælge en stjålet hund, og hundehandleren har heller ingen pligt til at føre bog over de hunde, han køber. Tyveri af dyr er langt mere almindeligt, end man tror, og det er betydelig mindre farligt end andre former for tyveri, fordi en hundetyv, der stjæler en hund på gaden — det sker ofte — kan undskylde sig med, at han troede, den var herreløs, og derfor ville han nu optage den og aflevere den til politiet; det var netop det, han var i færd med.

Jeg henstiller altså, at den højtærede justitsminister, eventuelt i samarbejde med landets dyreværnsforeninger gennem Danske Dyrebeskyttelsesforeningers Fællesråd, lader udarbejde et regulativ eller et nyt lovforslag.

Ninn-Hansen: Ved en tidligere lejlighed har jeg i det høje ting over for den højtærede socialminister fremdraget uoverensstemmelsen mellem funktionærlovens regler og de arbejdsretlige regler, der har deres grundlag i septemberforliget af 1899. Over for den daværende socialminister fremsatte jeg en opfordring til at forberede en ændring af funktionærloven, såfremt der ikke var fuld sikkerhed for, at funktionærernes forhandlingsret i alle situationer var hjemlet ved bestemmelsen i funktionærlovens § 10.

Der er mig bekendt ikke senere opnået nogen afklaring, og det er efter min mening ganske utilfredsstillende, at der kan herske nogen tvivl om funktionærstandens ret til en selvstændig organisationsdannelse. Der må være fuld ret for funktionærerne til at danne de organisationer, de ønsker, til varetagelse af deres lønmæssige interesser, og disse organisationer må have fuld ret til at forhandle på alle de funktionærers vegne, der slutter sig til organisationen. Det kan ikke være rigtigt, hvis man med hjemmel i septemberforligets gamle bestemmelser kan udskyde nogle.

Jeg vil gerne spørge, hvorledes den nuværende højtærede socialminister mener, at denne forhandlingsmæssige og organisationsmæssige sikkerhed kan gives. Er den højtærede socialminister villig til gennem et forslag til ændring af funktionærloven at fjerne alle hindringer herfor, eller vil den højtærede minister være indstillet på at lade et hurtigt arbejdende udvalg, hvori funktionærernes organisationer er repræsenteret, udarbejde selvstændige regler for funktionærstandens arbejdsretlige forhold? Hvorvidt resultatet af disse forhandlinger senere skulle indgå i funktionærloven eller i en selvstændig lov eller overenskomst, ville vel så kunne afgøres senere. Jeg tror, at et sådant udvalg, der specielt behandlede funktionærernes problemer, kunne få stor betydning, ikke alene for funktionærstandens fremtidige organisationsmæssige placering, men også for mere moderne tanker til løsning af arbejdsretlige spørgsmål. Jeg ville tro, at voldgiftstanken ville få en særlig placering under en sådan udvalgsdrøftelse mellem funktionærerne og arbejdsgiverne.